

De strever med å opprette sin egen rettferdighet. Rom 10: 3.

Dette foregår på så mange forskjellige måter, alt etter det åndelige lys eller mørke det enkelte menneske lever i.

Jødene trodde de var rettferdige bare på sine utvortes gjerninger etter loven, med sine ofringer, bønner, almisser og utvortes rettskaffenhet. Bare de ikke var åpenbare mordere, ekteskapsbrytere og tyver. Og for de fleste mennesker blant oss i dag er dette også tilstrekkelig til at de kan tro de er rettferdige, eller i alle fall godtatt av Gud.

Mens derimot de som har forstått litt om Guds hellighet, nok legger til noe mer; som at en også bør elske Gud, respektere og lese hans ord og helligholde hviledagen. Men de kan fremdeles leve i et godt forhold til de litt mer rettskafne verdens barn.

Har de så ennå litt mer lys, så innser de at en også bør omvende seg fra verdens måte å leve på, og bli et åndelig menneske. At en bør angre og slutte med syndene sine, våke, be, avstå fra kjødets lyster og tro på Jesus. Men alt dette fremdeles bare som lovgjerninger. Mange av disse deltar også i åndelig virksomhet for misjonen, eller i forskjellig humanitær virksomhet.

Men i alt dette er de ennå ikke kommet lenger enn til å streve med å opprette sin egen rettferdighet, – så lenge hjertet ennå har sin frelse, sitt egentlige håp, i dette. Og ennå ikke har dødd fra loven.

«Så avslører altså slike gjerninger alltid bare at en strever med å opprette sin egen rettferdighet?» kunne noen spørre. Nei, slett ikke uten videre. For disse, og langt flere gjerninger, kan også gjerne bli gjort i ekte tro og gudsfrykt. Gjerningene er ikke i seg selv noe bevis på egenrettferdighet.

Men hør nå, og merk deg hva det er som kjennetegner egenrettferdigheten! Det er at slike gjerninger og virksomhet er blitt menneskenes frelsesgrunn, og hjertets innerste trøst. Selv om de samtidig også hjertelig bekjenner troen på Kristus og hans forsoning.

Dypt i hvert menneskes natur sitter en sterk tro på vår egen rettferdighet. Denne kan bare drepes av Guds hellige lov og dom. Så mennesket lærer å se på sin største og mest oppriktige gudsfrykt og beste gjerninger som «tap og søppel», når det gjelder å bestå for Gud og være rettferdig. Vi må lære å søke nåde og forlatelse selv for våre aller beste gjerninger, fordi de er smittet av synd.

Når dette ikke er skjedd, trøster menneskene seg (bevisst eller ubevisst) bare til sin kristelige virksomhet og gjerninger. I dette har de fortsatt all sin ro og trøst mot synden.

Og da kjennetegner all denne aktive kristeligheten bare et egenrettferdig menneske.

Noe helt annet er det når hjertet har gitt opp alt håp på at det finnes noe godt i oss selv, vår egen kristendom, vår egen kraft. Når hjertet blir dømt og tuktet i alt, og blir en skyldner overfor loven, men har sin eneste trøst i Kristi gjerninger, Kristi lydighet, Kristi lidelser, Kristi bønner. Og det bare er Guds store og uforskyldte nåde som driver til å gjøre alt som er godt, –. Da er gjerningene Åndens frukter, og velbehagelige for Gud.

Dermed er det ikke sagt at disse Guds barn ennå er frie fra all form for egenrettferdighet. For det er de så visst ikke. Men deres egenrettferdighet er nå ikke lenger deres frelsesgrunn, men tvert imot

deres fristelse og plage. Og den møter de nå som all annen fristelse og synd; de dømmer og tukter seg selv, og avskyr den.

Men det er ikke en slik rettferdighet som frister og plager dem, det tales om her. Apostelen taler om mennesker som bevisst og alvorlig selv vil bestå framfor Gud. Med den holdningen strever de med å opprette sin egen rettferdighet. Dermed overgir de seg ikke bare til Guds rettferdighet.

Og grunnen til et slikt stadig strev med å opprette sin egen rettferdighet, er dette at en ikke virkelig kjenner dybden av sin egen fordervelse, og heller ikke Guds hellige krav.

En later som om en ikke oppfatter at Herren krever et rent hjerte, og velger i sin fromhet bare å bygge på utvortes gjerninger. Med den holdningen kan en bli ganske god og kristelig i egne øyne.

Og vil du vite hvordan du bare kan fortsette i den trøsten at du selv er kristelig og god? Til det kreves det bare at du er så hyklersk at du ikke bryr deg om hvordan du har det i hjertet ditt. Om det alltid er godt, rent, ydmykt, vennlig og fylt av kjærlighet. Men bare fortsetter og ser på dine egne gjerninger.

Da kan du bli så kristelig som du trenger for å bare ha din trøst i deg selv. Men da er du i all din gudsfrykt og kristelighet blitt en fariseer.

Men har Herren, din Gud, fått åpenbare seg for hjertet ditt så det er blitt om å gjøre for deg at du i alt, også i hjertet, og hvert øyeblikk er hellig og slik som Guds øye krever. Da blir du aldri her på jord fornøyd med deg selv. Nei, da kan du nok ofte få kjenne synden så forferdelig sterkt, så mangfoldig og stygg at du ikke lenger vet hvor du skal vende deg. Men mang en gang fristes til helt å gi opp, – på tross av all den nåde evangeliet forkynner.

Da ser du ingen rettferdighet eller hellighet i deg selv. Men bare en elendig synder som alltid trenger nåde, som alltid trenger Frelseren og hans forsoning, hans forsvar.

Et slikt menneske er en kristen.